

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2135	Ἀνακ. λειψ. Ἱω. Χρυσοστόμου (Ἐβρ. 7,26-8,2) Τρίτη 13 Νοεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ τέλειος ἀρχιερεὺς

«Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ὄσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος...» (Ἐβρ. 7,26)

Εὐτυχισμένοι, ἀγαπητοί μου, εὐτυχισμένοι οἱ μαθηταὶ ποὺ ἔχουν σοφὸ **διδάσκαλο**· αὐτοὶ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐντυφήσουν στὸν λειμῶνα τῆς γνώσεως· ἐνῶ ἀντιθέτως παιδιὰ ποὺ ἔπασαν σὲ δάσκαλο ἡμιμαθῆ ἀδικοῦνται. Εὐτυχισμένοι ἐπίσης οἱ στρατιῶτες ποὺ ἔχουν γενναῖο **ἀξιωματικό**· ἕνας καλὸς ἀξιωματικὸς ἐμπνέει θάρρος καὶ ἀνδρεία ἀκόμη καὶ σὲ δειλοὺς στρατιῶτες του. Εὐτυχισμένοι πρὸ παντὸς οἱ ἀσθενεῖς ποὺ ἔχουν **γιατρὸ** ἐπιστήμονα, γιατί ἀπὸ αὐτὸν ἐξαρτᾶται ἡ ὑγεία καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ τους. Εὐτυχισμένοι ὅπωςδήποτε καὶ οἱ ὑπήκοοι ἐνὸς κράτους ἂν ἔχουν ἄρχοντά τους ἕνα σοφὸ καὶ ἐμπνευσμένο **κυβερνήτη**, καὶ ἀντιθέτως δυστυχισμένοι οἱ λαοὶ ὅταν κυβερνῶνται ἀπὸ ἡγέτες ἀδαεῖς καὶ μικρόνοες.

Εὐτυχέστεροι ὅμως ἀπ' ὅλους αὐτοὺς, ἀδελφοί μου, εἶνε οἱ Χριστιανοί, τὰ παιδιὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, γιατί «**ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς**» τους (Πράξ. 3,15) καὶ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν ὄχι κάποιον ἄνθρωπο, ποὺ ὅσο ἰδανικὸς κι ἂν φαντάζη δὲν εἶνε πάντως ἀπηλλαγμένος ἀπὸ ἀδυναμίες καὶ πάθη, ἀλλὰ «**ποιμένα καὶ ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν**» τους (Ἁ Πέτρ. 2,25) ἔχουν τὸν Θεάνθρωπο, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Γιατί ὁ Χριστὸς εἶνε ὄχι μόνο ὁ τέλειος διδάσκαλος, ὁ τέλειος ἰατρός, ὁ τέλειος στρατηγός, τὸ τέλειο πρότυπο κυβερνήτου, ἀλλὰ καὶ ὁ τέλειος **ἀρχιερεὺς**. Στὸ πρόσωπό του, ὡς ἀνθρώπου, συγκεντρῶνει ὅλες τὶς χάριτες καὶ ὅλες τὶς ἀρετές.

Ἔτσι μᾶς τὸν παρουσιάζει σήμερα τὸ **ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα** τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου **Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου**, τοῦ μεγάλου τούτου πατρὸς καὶ ποιμένος· διότι ὁ Χριστὸς ἦταν τὸ πρότυπο καὶ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ὡς ἀρχιερέως.

Ὁ Χριστὸς, λέει ἐδῶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, εἶνε ἀρχιερεὺς «**ὄσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ὑψηλό-**

τερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος» (Ἐβρ. 7,26). Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλειο πρότυπο καὶ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Ἄς προσπαθήσουμε λοιπὸν ν' ἀναλύσουμε ἕνα - ἕνα **τὰ χαρακτηριστικὰ** αὐτὰ τοῦ ἀρχιερέως Χριστοῦ, τὰ ὁποῖα σὲ σχετικὸ βαθμὸ κοσμοῦν καὶ τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἁγίου ἱεράρχου Χρυσοστόμου.

***

✓ Εἶνε, πρῶτον, «**ὄσιος**». Ποιὸς εἶνε ὁ **ὄσιος**; Ὅσιος λέγεται ἐκεῖνος ποὺ ὀλόκληρος ἔχει ἀφιερωθῆ στὸ Θεό. Τὸ ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ μελετᾷ μέρα καὶ νύχτα καὶ αὐτὸ προσπαθεῖ νὰ ἐκτελέσῃ στὴ ζωὴ του. Ὁ **ὄσιος** μοιάζει μ' ἕνα δέντρο ποὺ εἶνε φυτεμένο στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ὅπως τὸ δέντρο αὐτὸ ρουφᾷ μὲ τὶς ρίζες του τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ, ἔτσι καὶ ὁ **ὄσιος** ἔχει βυθίσει τὴ διάνοιά του στὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. Ἄν ὁ ἀλκοολικὸς ἀρέσκειται νὰ πίνη ἄπληστα κρασί, ἂν ὁ χαρτοπαίκτης ἀρέσκειται νὰ παίξῃ στὸ πράσινο τραπέζι τοῦ διαβόλου, ὁ **ὄσιος** ἔχει μία ἄλλη ἁγία μέθη καὶ μία ἄλλη ἱερὴ μανία· ν' ἀκούη καὶ νὰ μελετᾷ ἀχόρταγα τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. Πολλοὶ στὸν κόσμον λέγονται **ὄσιοι** ἢ **οσιώτατοι** ἢ **πανοσιολογιώτατοι**· δὲν ξέρω ἂν πράγματι εἶνε, ἕνα ξέρω, ὅτι ὑπάρχει ὁ «**ὄσιος**» **σὲ ἀπόλυτο βαθμὸ**, κι αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστὸς. Ἐκεῖνος δὲν ἀγάπησε τὴ ματαιότητα τοῦ κόσμου, δὲν ἐπόθησε δόξες καὶ μεγαλεῖα, δὲν ἦταν ἀφωσιωμένος στὸν χρυσὸ καὶ στὰ ἀργύρια· εἶχε ἀφοσιωθῆ στὴν ὑπακοὴ καὶ στὴν ὑπηρεσία τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, καὶ ἔλεγε· «**Ἐμὸν βρῶμά ἐστίν ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειῶσω αὐτοῦ τὸ ἔργον**» (Ἱω. 4,34), τροφὴ δηλαδὴ γιὰ μένα εἶνε νὰ ἐκτελῶ τὸ θέλημα ἐκείνου ποὺ μὲ ἀπέστειλε, τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς μου, καὶ νὰ ὀλοκληρώσω τὸ δικό του ἔργο. Ἡ μεγαλύτερη εὐχαρίστησι τοῦ Χριστοῦ ἦταν, νὰ διδάσκῃ τὸ λαὸ τὸ θεῖο θέλημα, νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν οὐράνιο Πα-

τέρα, να προσεύχεται, και ως άνθρωπος ν' ἀφιερώνεται στο Θεό.

✓ Ήταν λοιπόν ο «*δσσιος*», ἀλλ' ἦταν ἀκόμη ο «*ἄκακος*». Ποιός λέγεται *ἄκακος*; Ἐκεῖνος πού δὲν ἔχει κακία, δὲν κάνει κακὸ σὲ κανένα, «*ὁ ἄδολος καὶ ἀπόνηρος*», ὅπως ἐξηγεῖ ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης. Ἀδικεῖται μὰ δὲν ἀδικεῖ, συκοφαντεῖται μὰ δὲν συκοφαντεῖ, ὑβρίζειται μὰ δὲν ὑβρίζει, διώκεται μὰ δὲν διώκει, μισεῖται μὰ δὲν μισεῖ. Ὑπάρχει τέτοιος ἄνθρωπος; θὰ ρωτήσετε. Σὲ ἀπόλυτο βαθμὸ ἕνας ὑπῆρξε ὁ *ἄκακος*, μόνο ὁ Χριστός. Ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς παλαιᾶς διαθήκης ἦταν προφητευμένο γι' αὐτόν: «*Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καὶ ὡς ἄμνος ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ*» (Ἠσ. 53,7). Σὲ βλέπω, Χριστέ μου, λέει ὁ προφήτης, καὶ μοιάζεις σὰν τὸ ἄκακο πρόβατο· τὸ πᾶνε νὰ τὸ σφάξουν κι αὐτὸ ἀκολουθεῖ χωρὶς ν' ἀντιστέκεται, κάθετα ἄφωνο καὶ τὸ κουρεύει ὁ βοσκός· ἔτσι κ' ἐσὺ δὲν ἀνοιξες τὸ στόμα σου νὰ πῆς ἔστω μιὰ λέξι κατὰ τῶν σταυρωτῶν σου. Ἀντιθέτως, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ σταυροῦ σου ἀκούγεται ἡ μεγάλη φωνή σου ὅχι γιὰ νὰ τοὺς καταραστῆ, ἀλλὰ γιὰ νὰ τοὺς εὐλογήσῃ, νὰ τοὺς συγχωρήσῃ καὶ νὰ τοὺς δικαιολογήσῃ λέγοντας «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκ. 23,34), δὲν ξέρουν τί κάνουν. Ὅπως τὸ περιστέρι δὲν ἔχει χολή, ἔτσι ἡ καρδιὰ τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἄχολη. «*Οὐχ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ*» (Ἠσ. 53,9=Α' Πέτρ. 2,22). Τέτοια στάσι καὶ τέτοια φωνὴ πρώτη φορὰ ἔβλεπε καὶ ἄκουγε ὁ κόσμος. Ήταν ἡ φωνὴ τοῦ *ἀκάκου* Ἰησοῦ.

✓ Ἐκτὸς ἀπὸ «*δσσιος*» καὶ «*ἄκακος*» ὁ Χριστός, ὡς ἄνθρωπος, ἦταν ἀκόμη καὶ ὁ «*ἀμίαντος*». Ποιός λέγεται *ἀμίαντος*; Ἐκεῖνος πού δὲν ἔχει ἐπάνω του μίασμα - κηλίδα, δὲν ἔχει μιανθῆ, δὲν τὸν ἔχει λερώσει ἡ ἁμαρτία. Ἡ ἁμαρτία εἶνε τὸ μεγάλο μόλυσμα. Ποιός ἀπὸ μᾶς δὲν ἔχει μολύνει τὴν ψυχὴ του; Ἄλλος λίγο - ἄλλος πολὺ ὅλοι ἔχουμε λερωμένη τὴν ψυχὴ μας. Ἡ στολή της δὲν εἶνε καθαρὴ, εἶνε γεμάτη λεκέδες τῆς ἁμαρτίας. Μόνο ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ ἔμεινε ὀλοκάθαρη, *ἀμίαντος*. Γι' αὐτὸ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ρωτᾷ κατὰ πρόσωπο τοὺς ἐχθρούς του· «*Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;*» (Ἰω. 8,46)· ποιός ἀπὸ σᾶς μπορεῖ νὰ βρῆ σ' ἐμένα κάποια ἁμαρτία, ἔστω καὶ τὴν πιό μικρή; Καὶ πράγματι τὸ ἐρώτημά του ἔμεινε ἀναπάντητο, γιατί ποτέ «δὲν ἔκανε ἁμαρτία, οὔτε βρέθηκε δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ», ὅπως εἶπαμε (Ἠσ. 53,9=Α' Πέτρ. 2,22). Αὐτοὶ πού τελικὰ τὸν δίκασαν, γιὰ νὰ στηρίξουν τὴν καταδίκη του, κατέφυγαν σὲ ψευδομαρτυρίες καὶ

πάλι δὲν βρῆκαν· «*Οἱ πρεσβύτεροι καὶ τὸ συνέδριον ὅλον ἐζήτησαν ψευδομαρτυρίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ὅπως θανατώσωσιν αὐτόν, καὶ οὐχ εὔρον· καὶ πολλῶν ψευδομαρτύρων προσελθόντων, οὐχ εὔρον*» (Ματθ. 26,59-60). Ὑπῆρξε ὁ ἀκηλίδωτος ἥλιος τῆς ἀρετῆς, ὁ *ἀμίαντος*. Τί μεγάλο πρᾶγμα! Φανταστῆτε νὰ πέση ἐδῶ –Θεὸς φυλάξοι– μία κολλητικὴ ἀσθένεια, ὅλοι νὰ ἀρρωσταίνουν καὶ νὰ πέφτουν στο κρεβάτι, καὶ ἐνῶ ὅλοι ἔχουν προσβληθῆ, ἕνας μόνο νὰ μένη ὑγιὴς καὶ ἀπρόσβλητος ἀπὸ τὴν ἀσθένεια· δὲν θὰ ἔνε αὐτὸ ἄξιο θαυμασμοῦ; Ὅλοι νὰ νοσοῦν, καὶ αὐτὸς νὰ μένη ὑγιὴς! Ἔ, αὐτὸ συνέβη στο Χριστό. Τὸ μικρόβιο τῆς ἁμαρτίας βρῆκε παντοῦ εἶσοδο, μπῆκε στὶς καρδιὲς ὄλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ μόνο σὲ μιὰ καρδιὰ δὲν μπόρεσε νὰ μπῆ· ἦταν ἡ καρδιὰ τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς ἔμεινε *ἀμίαντος*, καθαρὸς, ξεχωρισμένος ἀπὸ ὅλους τοὺς μολυσμένους καὶ ἁμαρτωλοὺς, «*κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν*».

✓ Γι' αὐτὸ προσθέτει καὶ ἄλλο τίτλο στο Χριστό· «*ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος*». Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι ἀνελήφθη στοὺς οὐρανούς καὶ κάθισε καὶ ὡς ἄνθρωπος στὰ δεξιὰ τοῦ Πατρός. Ὑπάρχει ὑψηλότερο μέρος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ; Τὸν οὐρανὸ δὲν μπορεῖς νὰ τὸν φτάσῃς ἀκόμα κι ἂν ἀνεβῆς στὴν κορυφὴ τοῦ πιὸ ψηλοῦ βουνοῦ. Ἔτσι καὶ τὸν Θεάνθρωπο κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν φτάσῃ. Ὅπως ἔλεγε ὁ προφήτης καὶ ψάλλει ἡ Ἐκκλησία, «*Ἐκάλυψεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου, Χριστέ, ...καὶ ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως*» (Ἀβ. 3,3· καταβ. Ὑπαπ. φ.δ. δ'). Τὴν ἀρετὴ τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἀγγέλων τὴν ἐπισκίασε ὁ Χριστός. Τί εἶνε κι ὁ μεγαλύτερος ἅγιος μπροστὰ στο Χριστό; Ὅ,τι εἶνε ἕνα χορτάρι πού πατοῦμε μπροστὰ σ' ἕνα δέντρο, Ὅ,τι εἶνε ἕνα χαλίκι μπροστὰ σ' ἕνα βουνό.

* * *

Τέτοιον ἀρχιερέα ἔχουμε, ἀγαπητοί μου· «*δσσιον, ἄκακον, ἀμίαντον, κεχωρισμένον ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερον τῶν οὐρανῶν γενόμενον*». Οἱ ἄλλοι ἀρχιερεῖς μένουν στὴ γῆ· ὁ δικός μας ἀρχιερεὺς, λέει ὁ ἀπόστολος, δὲν βρίσκεται στὴ γῆ. Ἀφοῦ ἐτέλεσε ἐπάνω στο Γολγοθᾶ τὴν αἰωνία καὶ μοναδικὴ θυσία του, ἤδη τώρα βρίσκεται στοὺς οὐρανοὺς. Καὶ ἀπὸ ἑκεῖ ψηλὰ δὲν παύει νὰ **ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ πιστὰ παιδιὰ του**, γιὰ τοὺς Χριστιανούς. Τοὺς ἐνισχύει ἀοράτως καὶ τοὺς παρηγορεῖ στὶς θλίψεις, ἕως ὅτου φύγουν κι αὐτοὶ ἀπὸ τὴ γῆ καὶ μεταβοῦν ἐκεῖ, ὅπου θὰ συναντήσουν αὐτόν, τὸν αἰώνιο ἀρχιερέα καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**